

Mooie show verzuipt deels in orkestbak

RECENSIE GOOV, 'TITANIC'

★★★★☆

Gebeurtenis GOOV muziektheater met musical 'Titanic' van Peter Stone **Muziek en liedteksten** Maury Yeston **Vertaling** Daniël Cohen **Regie** Ton Branden **Gezien** 21/6 Stadsschouwburg, Groningen **Publiek** 400 **Daar nog te zien** vanavond, zondagmiddag en -avond

Door Peter van Strien

Open monden, hoofden in de nek. Ze vergapen zich aan dit mirakel te water, deze drijvende stad, de onzinkbare Titanic. Allemaal: de derdeklas passagiers, met plunjezakken, de tweedeklassers met hun koffers en tenslotte de happy few die de bagage door personeel laat dragen. Die chique dame met poedeltje, zal ze het redden, straks? Denk je dan onwillekeurig. De derdeklassers zullen, als het zover is, benedendeks tot nader order moeten afwachten. Dan weet je het wel. En dan die mevrouw die net de boot mist...

pech en geluk in één. De tragiek laat zich meteen al voelen.

Toen het Groninger GOOV Muziektheater geboren werd –

1928 – lag de ramp met de Titanic nog vers in het geheugen. En, zeg nou zelf, het blijft een ramp om in te lijsten. Dat hebben ze

van GOOV dan ook heel fraai gedaan. Met negenendertig prima zangers/spelers en een orkestbak vol – misschien wel te vol –

met musici. Een voorstelling zonder ingewikkelde toestanden. Behalve een scheepsmoedel in een aquarium komt er geen

◀ GOOV maakte een voorstelling rond de ondergang van de Titanic, een ramp om in te lijsten. Foto: Peter Wassing

druppel water aan te pas.

De voorstelling moet het hebben van verhalen: ze zoomt in op de onverantwoorde keuzes van eigengereide verantwoordelijken, op de schuldvraag. Maar ook op de levens van de personages, hun liefdes – oude en verse – hun verleden, hun toekomst-dromen, hun gekkigheden en complexen. De vrouw die zich vergaapt aan de vips, de gène van haar man, de stoker en zijn liefdestelegram, die prachtige zingende stoker in duet met de marconist. Voor mij het mooiste lied van deze musical.

Je kijkt uit naar het moment suprême. Doen ze prachtig. De ijsberg komt nader. Dansmuziek gaat over in dreigende, aanzwellende dissonanten. Stilte. En dan haalt het orkest een snerpende scheur in de ijzeren scheepshuid...

Doodzonde – en een sterretje minder – is het gebrek aan verstaanbaarheid dat zich vooral doet gelden in de ensemblenummers, maar echt niet alleen daar. Het mooie koorgeluid verzuipt in de hoge golven van muzikaal geweld uit de orkestbak. Dat moet echt een tandje lager.